

Nyhetsbrev XXXV Fem år sedan tsunamin....

Några minnesord från Jonas vänner

Det här nyhetsbrevet är tillkommet eftersom det nu i december är fem år sedan Jonas och hans familj omkom i tsunamin. Med anledning av det som hände, har några av hans vänner från skoltiden och framåt i livet skrivit några minnesord.

Det var ju så att vi, hans närmaste inte ville att Jonas skulle glömmas! På så vis bildades Jonas Nordéns Minnesfond, för högskoleutbildning inom svensk hotellnäring (som för närvarande har ett värde på över SEK 500').

Åren 2006 – 2008 delades stipendier ut till fyra unga hotellstuderande vid Restaurang- och hotellhögskolan, Grythytte Akademi. Stipendier (<http://www.goestanorden.se/fonden.html>, se "Resebrev från stipendiater"), med "extraslanten" på fickan komma de ut i världen för att lära mer inom yrket.

Vilka är det då som sänder hälsningar till minne av Jonas? Jo, det är Cissi Elwin (VD Svenska Filminstitutet) och Mikael Söderlund (tidigare borgarråd i Stockholm), som var hans klasskamrater i Djurgårdsskolan åren 1972 – 1976 (<http://www.goestanorden.se/nyheter.html> bilder från en del av klassen), Jan Koltai (vän från Kalifornien och Desert College, 1982-1984), Pontus Lindwall (vän från skid/reseledartiden VD Betsson AB, spelföretag), Thomas Söderlund (kompanjon i det hotellprojekt, som blev Connect Hotels) och Christopher Upmark (vän och golfare, som var med vid tsunamin, VD Hoist Technology).

Gösta Nordén

Vill du bidra till Jonas Nordéns Minnesfond? Se <http://www.goestanorden.se/fonden.html>

Mer om fonden och stipendiater: <http://www.goestanorden.se/pdf/brev1.pdf> <http://www.goestanorden.se/pdf/brev2.pdf> <http://www.goestanorden.se/pdf/brev3.pdf>
<http://www.goestanorden.se/pdf/brev11.pdf> <http://www.goestanorden.se/pdf/brev13.pdf> <http://www.goestanorden.se/pdf/brev34.pdf>

Kära Gösta!

Hoppas allt är bra med dig.

Här kommer några minnesord om Jonas från mig:

Jonas!

Du var min första stora kärlek. Vi gick i fyran och du ritade hjärtan på min bänk. Jag tyckte du var så söt så jag blev alldeles yr, när jag tittade på dig. Vi skrattade mycket, eller snarare fnissade. Du var en väldigt glad kille. Det är konstigt att tänka sig att du inte finns längre. Vi, dina gamla klasskompisar, saknar dig.

Kram,

Cissi

Jonas 7 år, har börjat i Djurgårdsskolan (1972)

"Jonas och jag gick i lågstadiet och i fjärde klass tillsammans i Djurgårdsskolan, en idyll. Båda hade vi anknytning till Djurgården. Vi hade också gått i lekis tillsammans, i det som på sommaren var Polisstation och fyllearrest för Djurgårdens överförfriskade.

Runt hörnet från lekis (mitt emot Gröna Lund) drev Jonas pappa den trevliga lilla krogen Carl Michael. Gissa om Jonas hade de populäraste födelsedagskalasen! Min pappa hade också verksamhet på Djurgården, men det var ett vanligt arkitektkontor och inte alls lika spännande som en restaurang. Även om hans kontor låg fantastiskt vackert precis nedanför Djurgårdsskolan på Djurgårdsvägen.

Det var väldigt trevligt att återknyta bekantskapen med Jonas i vuxen ålder. Det var på 1990-talet, på ett seminarium där jag talade inför restauratörer och hotellfolk. Bland dem satt Jonas, en stilig kille med ett vinnande sätt. Vi sågs flera gånger, bland annat besökte jag Jonas när han drev Haga Slott utanför Enköping. Senare gav jag honom en del råd inför hans etablering som hotellägare.

Tillsammans ordnade vi också den första klassträffen i Djurgårdsskolan 1997. Med rektor och vår gamla fröken (Ulla Nerdrum) från första klass. Jonas gjorde det på sitt vanliga coola sätt och kom körande till skolan med bilen full av mat och annat för ett lyckat kalas. Jag tyckte om Jonas som barn, men ännu mer som vuxen. Därför är saknaden stor."

Mikael Söderlund

Jonas och Lolo i Årsta 1993

Gösta,

Många tankar far runt i mitt huvud när jag tänker på Jonas och hans familj. Olika minnen dyker upp med åren som gått. Särskilt från Palm Springs när Jonas och jag var unga och fulla av förväntningar inför framtiden. Vi gick på Desert College och jobbade som "valeyparkers" (parkerade och hämtade restauranggästernas bilar).

Minns särskilt när vi efter ett långt besök på Disneyland (Anaheim) utmattade och hungriga gick på din gode väns (Gerard Roos) restaurang, fullt medvetna om att vi inte hade en krona på fickan. Jonas sa på sitt karakteristiska sätt: "oroa dig inte Janne det blir en freebee"! Varpå vi går in äter en underbar måltid förrätt, varmrätt och naturligtvis efterrätt. Därefter kommer det oundvikliga, notan ska betalas. In kommer servitrisen och lägger notan på bordet. Jonas säger med sin auktoritära 17-åriga stämma: "thats ok, my father knows the owner". Mätta och lite förvånade över hur bra det hade funkant gick vi därifrån. Det var som Jonas sa: "Janne,

det är inte vad du säger, utan hur du säger det som har betydelse!" Jonas hade pondus.

När Jonas flyttade hem för att göra militärtjänst kändes det som om en "bror" lämnat mig. Kontakten blev mer sporadisk med tanke på att han var i Sverige och jag i USA. Trots det kände jag mig alltid inkluderad i hans liv.

Vid ett besök i Sverige presenterades jag för Lolo och förstod att något stort hade hänt! "She is the One", som han sa. Lolo gjorde vad militärtjänsten inte lyckades med, hon gjorde en MAN av pojken! Åren gick och de bildade en underbar familj, Markus och Lina kom till världen. Ett underbart komplement, Markus busig som sin far och Lina vacker som sin mor.

Jag tänker ofta på Jonas, Lolo, Markus och Lina, saknar dom och det är ett stort tomrum efter december 2004.

Jan Koltai

"Till minne av åren med Jonas

Vintern 1986-1987 arbetade min gamle skolkompis Pontus Lindwall som reseledare för *La Piste* i St Anton och hade Jonas Nordén som kollega. Resebyrån hade festkvällar på en nattklubb varje tisdag och där presenterade Pontus mig för Jonas – 'tycke uppstod!'

De första åren hann vi med allt från att åka skidor i alperna till årliga 'piratgelger' i skärgården och åkte på många andra resor tillsammans.

Jonas hjälpte mig också ofta med att köra hem bilar från Tyskland, som jag köpte till min dåvarande verksamhet. Vintern 1989-1990 blev vi 'sambo' under en period, eftersom Jonas inte var överens med sin flickvän.

Åren 1992 - 2000 blev kontakten mindre intensiv då vi båda bildade familj och fick varsin son 1996. Utan att ha koll på val av namn döptes båda till Marcus.

Mellan 2000 - 2001 blev kontakten intensivare och snart började vi diskutera hotellplaner. Hösten 2003 beslutade vi att arbeta tillsammans. Samtidigt letade vi efter det rätta hotellprojektet och JT Gruppen AB (Jonas Thomas Gruppen AB) bildades (som sålde läs- och larmprodukter).

Efter en tid hade vi flera projekt på gång bl. a. Skavsta flygplats, Vasagatan och i Gamla stan. Inget av projekten kunde emellertid genomföras.

En dag i början av december 2004 ringde Jonas (efter ett affärsmöte på SAS Radison, Arlanda) och sa: 'Jag tror jag har hittat vårt första hotellprojekt! En tomt i Arlandastad samt modulbyggnader, som använts vid Karolinska institutet' och som senare blev *Connect hotel*.

Plötsligt gick allt i rasande tempo. Den 20 december 2004 bilade jag från Saltsjöbaden till Jonas i Bromma (mitt i värsta jultrafiken), för att skriva under kompanjonsavtal. Det hade vi aldrig tidigare gjort.

De sista orden Jonas ironiskt kastade ur sig (innan jag lämnade honom sittande i köket), var: 'Bra att ha det på papper ifall du går och dör på Åland under julen'.

Samma kväll träffade Jonas säljarna av hotellprojektet och köpeavtalet skrevs under. Nästa morgon flög Jonas och hans familj till Khao Lak i Thailand, för att fira jul och en lång semester. Den 22 december betalades handpenningen och fyra dagar senare välde tsunamin in över Khao Lak...

Med tunga steg jag gick till ett möte med säljarna den 11 januari 2005 och förklarade att jag var ensam kvar i projektet. Trots allt, vill jag ändå tro att det fanns en mening med att vi hann skriva under avtalet och jag tror att Jonas gärna ville att hotellet skulle byggas (trots att det blev utan honom).

Är oerhört tacksam för alla fantastiska år, då jag hade förmånen att lära känna och arbeta med Jonas. Ett minne av Jonas har jag med mig dagligen, det är hans hund Zelda som jag och min familj tog över efter tsunamin. En älskad hund, som påminner oss alla om Jonas och hela familjen Nordén.

Jonas, du kommer alltid att finnas med mig i mina tankar."

Thomas Söderlund

Jonas, Lolo, Lina och Markus i "Ålstensvillan", Bromma 2003

"Minnen med Jonas

Jag bestämde mig för att jobba som reseledare efter gymnasiet och lumpen och sökte därför till reseledarutbildning på La Piste. Redan under uttagningarna på La Piste kom jag i kontakt med Jonas och vi bildade genast ett slags radarpar. Under utbildningen hängde vi ihop och beslutade att söka till St Anton, Österrike och blev antagna som bussguider (trots våra bristfälliga kunskaper i tyska språket).

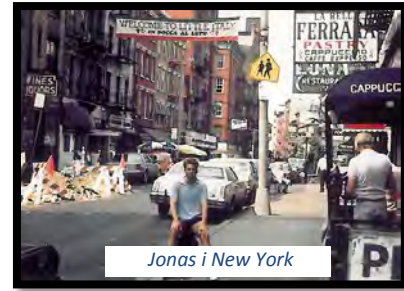
Jonas och jag såg till att ha samma schema så att vi skulle få mycket skidåkning och annat kul tillsammans. Under perioden januari till april 1987 åkte vi således skidor och festade i St Anton, allt med den höga energi som karaktäriserade Jonas. Det var inte nådigt för oss att gå veckovisa pensionatsrundor, hälsa på innehavarna och dricka deras eländiga "obstler". Vi kom oftast vacklande tillbaka efter ett par timmar för att avlägga rapport till vår platschef.

Pontus, Clemens och Jonas på säsongsavslutning med La Piste

Vi hade tur för just det här året genomförde man ett experiment i St Anton som innebar att reseledarna var förbjudna att åka skidor tillsammans med gästerna förutom på söndagar då det var pistvisning. Syftet med experimentet var att se om det skulle ge högre anslutning till skidskolan som sysselsatte 300 skidlärare.

En intressant bieffekt var att Jonas och jag kunde åka skidor själva minst 5 dagar i veckan! Vi utvecklades ganska mycket som skidåkare och blev allt djärvare. I slutet av säsongen var vi några av läkaren, Dr Murrs bättre kunder efter våldsamma krascher, som vi dock inte såg så allvarligt på. Jonas hade fått ett par ordentliga stygn i huvudet och undertecknad några brutna revben.

Jonas i New York

Samtidigt utvecklades vi både som skidåkare och underhållare. Under devisen "högt är vackert" framförde vi en hel del sånger och andra övningar på välkomsträffar, fondueaftnar och andra lämpliga och olämpliga tillfällen. Stationerad personal i St Anton delade in sitt schema i lugna veckor och vilda veckor, de senare var när Jonas och jag kom ner.

När skidsäsongen var slut kom vi hem till Sverige på sommarlov. Jonas som hade bott i USA föreslog att vi skulle åka till New York och slå runt vilket vi också gjorde. Vi bodde nära Times Square och såg staden under en vecka.

Hösten 1987 började vi båda studera, Jonas på Universitetet och jag på KTH och Universitetet. Vi träffades under den här tiden både i skolan och privat.

Så småningom skaffade Jonas familj och det gjorde jag också. Vårt umgänge ändrade karaktär och vi träffades både familjevis och i andra sammanhang. Men Jonas fick även under denna tid till en och annan herrmiddag. Under drygt 15 år hade vi kamperat ihop på olika sätt och då känner man varandra väldigt bra. Det var ett oerhört hårt slag att Jonas och hela hans familj rycktes bort.

Nu fem år efter tsunamin påminns man givetvis om det som hände. Konstaterar samtidigt med glädje att den tråkiga tiden som följde efter olyckan utgör ett högst marginellt minne jämfört med alla kul jag har med Jonas. Det är så jag kommer ihåg honom, vårt umgänge och de roliga sakerna tänker jag på, ingenting annat."

Middag hos mig på Tottvägen

Pontus Lindwall

Gösta!

Först vill jag att du ska veta hur mycket vår (din och min) relation har betytt för mig, det har varit en brygga till Jonas på ett mycket positivt sätt, vilket jag hoppas och tror är ömsesidigt.

Jag träffade Jonas första gången 1994 på Johannesberg Slott. Ett speciellt möte på många sätt, inte bara för att jag fick sälja minibarer utan också för att vi kom att bli de bästa vänner för resten livet.

Nyårsfirande med Jonas och våra familjer inför 2004

Till en början pratade vi mest om vad som hänt i branschen men det tenderade att bli mer privat och hade samma uppfattning om vad som var viktigt och roligt i livet. Vi hade nämligen båda ett stort och genuint intresse för golf. Det blev ett par resor till Spanien men annars var det mest spel på golfbanor runt Stockholm. Vi köpte aktier i en golfklubb (Kallfors GK) och där blev det många rundor, ibland kanske lite för många.

Jonas var alltid en glad och positiv kille och jag var imponerad över hans starka personlighet och förmåga att på ett utmärkt sätt klara familj, vänner, karriär och studier. Att samtidigt vara VD på Best Western och prestera en MBA på Handels säger en hel del om hans förmåga att klara stora utmaningar. Vi ringde varandra i stort sett varje dag, det fanns alltid så mycket att prata om. Samtalen hade en lagom mix mellan hotelltrender, skvaller, privata ting och mycket skritt.

Efter ett par år började också våra familjer att umgås och vi reste en hel del tillsammans. Jonas och Lolo med barnen älskade att komma till vårt lantställe på Gotland, här kunde vi sola och bada och njuta av härliga sommarmiddagar. Vi hälsade också på hos Jonas och Lolo på Torö i Stockholms skärgård.

Hösten 2003 planerade vi tillsammans resan till Thailand, som bekant drabbades vi med många andra av tsunamin på ett ofattbart sätt. Vi var med i vågen men lyckades överleva. Beklagligt nog omkom också flera av våra vänner och familjemedlemmar. Det har varit mycket tungt att ta sig igenom. Sorgen och saknaden kommer alltid att finnas kvar och tomrummet efter Jonas och hans familj är mycket stort, men hos oss lever allt kvar som kära minnen idag.

Är medveten om att du, Jonas och jag kommer att mötas en dag och då skall vi skratta och prata tillsammans, som bara vi kunde. Finns en golfbana i himlen lovar jag att slå både längre och färre slag, det vet du!

Din vän för alltid.

Christopher

Tack för att du stöder Jonas Nordéns Minnesfond för högskoleutbildning inom svensk hotellnäring.
(Bankgiro 5225-5569, text: Jonas Nordéns Minnesfond c/o Stiftelsen Grythytte Stipendiefond)